

Arrest

nr. 268 029 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 02 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen als minderjarige het Rijk binnengekomen op 8 augustus 2015. Haar moeder dient op 10 augustus 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige wordt ingediend. Op 14 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 19 februari 2018 wordt deze beslissing bevestigd.

1.2. Zonder het land te hebben verlaten, dient verzoekster op 30 april 2018 als meerderjarige een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2019 neemt de commissaris-generaal de

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad nr. X van 6 februari 2020 wordt deze beslissing bevestigd.

1.3. Zonder het land te hebben verlaten, dient verzoekster op 29 april 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 december 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing dat dit verzoek niet ontvankelijk is (volgend verzoek).

1.4. Zonder het land verlaten te hebben, dient verzoekster op 21 maart 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 1 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. Op 20 april 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 21 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger, van Arabische origine en bent u geboren op (...) 1998 te Bagdad, Centraal-Irak. U groeide op in Sadr City en verhuisde omstreeks 2009-2010 naar de wijk Karrada. U ging slechts een half jaar naar school. Uw moeder vond het evenwel te gevaarlijk. Zij organiseerde thuisonderwijs voor u en uw zus F.(...) (CG X, OV X). In 2011 kwamen uw moeder N.(...) H.(...) L.(...) (CG X, OV X) en uw halfbroer A.(...) A.(...) A.(...) (CG 11/18962, OV X) voor het eerst naar België en dienden zij een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming omwille van problemen die uw broer zou hebben gehad met het Mehdi-leger. Op 21 februari 2012 nam het CGVS in hun hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen beroep ingediend. Uw moeder en halfbroer keerden in 2012 terug naar Irak onder begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Uw broer A.(...) huwde kort na zijn terugkeer en vestigde zich met zijn Jordaanse vrouw in Jordanië.

Omstreeks 2015 zou uw vader, K.(...) K.(...) M.(...), die voorheen werkzaam was als taxichauffeur, zich hebben aangesloten bij het 'Hashd Al Shabi'. In 2015 zou uw vader u in de ouderlijke woonst hebben betrappt in het bijzijn van uw vriend A.(...). U leerde hem kennen in een nabije supermark. Op een dag vroeg A.(...) of hij uw telefoonnummer mocht hebben. U had geen telefoon op dat moment. U kreeg desalniettemin zijn telefoonnummer om hem later terug te bellen. U ging vervolgens naar R.(...), de vriendin van uw zus F.(...). Zij had een extra mobiele telefoon en u mocht deze lenen. U belde A.(...) stiekem met deze telefoon. Drie dagen na de uitwisseling van telefoonnummers, sprak u met A.(...) af in uw ouderlijke woning. Er was op dat moment niemand thuis.

Jullie vreeën met elkaar. Net nadat jullie zich hadden aangekleed, kwam uw vader de woning binnen. Uw vader begon u en A.(...) te slaan. U sloeg op de vlucht en nam een taxi naar H.(...), een vriendin van uw moeder. U was in shock. H.(...) nam contact op met uw moeder die op dat moment met uw zus F.(...) aan het winkelen was. Enige tijd later kwamen zij aan bij H.(...). Uw moeder was erg boos op u. Zij vertelde u dat ze eerst naar de ouderlijke woonst was gegaan en dat ze had vernomen dat uw vader A.(...) had doodgeschoten. Jullie bleven in het huis van H.(...). De vrees was dat de stam van uw vader u en uw moeder zou willen ombrengen om hun eer te zuiveren. Ook vreesde u de stam van A.(...). Een week later verlieten u, uw moeder en uw zus Irak via de internationale luchthaven van Bagdad. Jullie vlogen naar Istanboel. Vanuit Turkije reisden jullie op clandestiene wijze door naar de Griekse eilanden en vervolgens naar België alwaar uw moeder op 10 augustus 2015 een tweede verzoek indiende tot het bekomen van internationale bescherming. Uw moeder stelde voorop dat ze uit Irak was gevlucht omdat ze vreesde dat de familie van A.(...) jullie zou willen ombrengen. U volgde het verzoek van uw moeder, ingeschreven op haar bijlage.

Op 18 april 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) doch deze beroepsinstantie bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 9 mei 2018 diende uw moeder een derde verzoek in bij de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te krijgen. Zij liet optekenen dat uw vader was opgepakt, nadien op borgtocht zou zijn vrijgelaten, maar dat hij op 13 augustus 2017 zou zijn vermoord door onbekenden. Uw moeder haalde aan nog steeds de stam van A.(...) te vrezen maar inmiddels ook de stam van haar echtgenoot en jullie

vader, omdat jullie zonder hun toestemming naar het buitenland zijn gereisd. Op 8 augustus 2018 nam het CGVS een beslissing tot een niet-ontvankelijk volgend verzoek. Uw moeder tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

U diende op 30 april 2018 in eigen naam een eerste verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. U beriep zich op dezelfde feiten als uw moeder. U vreesde in het bijzonder dat u zou worden vermoord door de stam van uw vader teneinde hun eer te zuiveren alsook door de stam van uw geliefde A.(...).

Uw zus F.(...) diende op 9 mei 2018 eveneens een verzoek in tot het bekomen van internationale bescherming. Zij vreesde als compensatie uitgehuwelijkt te worden aan een lid van de stam van A.(...).

Op 15 maart 2019 besliste de Commissaris-generaal zowel in uw hoofde, alsook in hoofde van uw zus, tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 6 februari 2020 bevestigd door de RvV.

U verzocht vervolgens op 29 april 2020 een tweede maal om internationale bescherming. Op 8 december 2020 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw moeder verzocht op 6/5/2020 een vierde keer om internationale bescherming. Op 8/7/2020 werd haar vierde verzoek opnieuw onontvankelijk verklaard. Haar beroep tegen deze beslissing bij de RvV is nog hangende.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, verzocht op 21 maart 2021 een derde keer om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de motieven die u reeds aanhaalde in het kader van uw twee voorgaande verzoeken en u voegde eraan toe thans geen nieuwe elementen te hebben. U kan niet terug naar Irak omdat u het leven in Europa beter vindt. U heeft hier nu echter geen woonst en wil graag een opvangcentrum om een slaapplek te hebben. U merkt nog op dat u reeds voor de derde keer om internationale bescherming verzoekt en graag wil weten waarom uw verzoeken telkens worden afgewezen. Tot slot wijst u erop dat u niemand meer in Irak heeft en u vreest er te zullen worden vermoord. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw huidig verzoek verwijst u opnieuw naar dezelfde feiten als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw twee voorgaande verzoeken. Echter, reeds in het kader van uw eerste verzoek werd duidelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas en vluchtmotieven. Deze weigeringsbeslissing en de erin aangehaalde motieven, werden vervolgens bevestigd door de RvV waardoor deze aldus kracht van gewijsde geniet. Uw daaropvolgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard daar u niet verder kwam dan het volharden in en voortbouwen op de, reeds ongeloofwaardig bevonden, elementen die u in het kader van uw eerste verzoek naar voor had gebracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Dat u zich thans weerom beperkt tot het louter verwijzen naar de eerder door u aangehaalde motieven en zonder meer opnieuw stelt dat u niemand meer heeft in Irak én zal worden vermoord ingeval van een terugkeer, kan logischerwijs niet volstaan om de eerdere appreciaties alsnog in een ander licht te plaatsen.

U brengt voor het overige geen andere elementen aan en stelt bovendien ook zelf uitdrukkelijk geen bijkomende elementen te hebben.

Dat u het leven hier beter vindt, doch op heden geen woonst heeft en graag een opvangplaats wil zodat u een plaats heeft om ergens te slapen, kan worden begrepen doch dit alles betreft uw actuele situatie in België en heeft aldus geen uitstaans met uw situatie ingeval van een terugkeer naar Irak. Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat doorheen uw twee voorgaande procedures de Commissaris-generaal telkens duidelijk en afdoende heeft weergegeven om welke redenen u geen internationale beschermingsstatus kon worden toegekend.

Bovendien werd er ook uitdrukkelijk aangegeven én gemotiveerd dat u naar Irak kon terugkeren. Dat u desondanks besloot in België te blijven, en dit in moeilijke levensomstandigheden, betreft dan ook louter uw eigen keuze. Tot slot, zoals reeds aangegeven motiveerde de Commissaris-generaal telkenmale duidelijk en afdoende op grond waarvan hij tot de conclusie kwam dat u niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Hiermee rekening houdende, snijdt uw opmerking dat u graag wil weten waarom uw voorgaande verzoeken telkens werden afgewezen dan ook geen hout.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende

districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan

van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In hoofde van uw zus haar derde verzoek besliste de Commissaris-generaal eveneens tot de niet-ontvankelijkheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen d.d. 31/01/1967, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en voert zij aan dat het CGVS niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier, tot zijn conclusie is gekomen.

In een eerste onderdeel – aangaande het asielrelaas en de vluchtmotieven – voert verzoekster aan dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar haar specifiek kwetsbaar profiel als een alleenstaande vrouw in Irak. Verzoekster wenst te verwijzen naar de bestreden beslissing en stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier concreet blijkt dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan het feit dat haar vader intussen overleden is. Verwerende partij motiveert dat *‘zelfs al zou de vader overleden zijn’*, dit nog niet haar problemen in Irak zou staven. Verzoekster gaat niet akkoord met deze beslissing. Het feit of de vader al dan niet in leven zou zijn, is volgens verzoekster wel degelijk een zeer pertinent element in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, gezien dit een enorm impact heeft op haar sociale positie als vrouw in Irak. Zolang verwerende partij hierin geen duidelijk standpunt inneemt, dient zij rekening te houden met de omstandigheid dat, indien verzoekster terugkeert naar Irak, zij beschouwd zou worden als een alleenstaande vrouw. Verwerende partij toont niet aan zij dat hiernaar een gedegen onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster wijst erop dat haar moeder en zus in België zijn en dat haar broer met zijn vrouw in Jordanië verblijft. Haar vader is reeds overleden. Verzoekster heeft naar eigen zeggen geen enkel familiaal netwerk in Irak, en al zeker geen mannelijke familieleden. Zij zal alleen komen te staan in een samenleving waar zij gediscrimineerd wordt en waarbij er geen enkele hulp is, zoals de rapporten waar verwerende partij zelf naar verwijst, aantonen. Verzoekster acht het dan ook frappant om vast te stellen

dat verwerende partij verwijst naar algemene en objectieve bronnen, doch totaal geen rekening houdt met dit specifiek profiel. Nochtans is het rapport *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, waaruit verzoekster een passage citeert, zeer duidelijk als het gaat om het profiel van vrouwen uit Irak. Ook het rapport *“EASO Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021 stelt duidelijk dat vrouwen in Irak het slachtoffer zijn van discriminatie door sociale gebruiken en culturele geloofsovertuigingen en dat hierdoor mensenrechtenschendingen wijdverspreid zijn. Ditzelfde rapport verwijst ook naar de situatie van personen die de sociale normen en waarden niet meer volgen, waaronder ‘verwestering’. Verzoekster merkt in dit verband op dat zij op zeer jonge leeftijd naar België is gekomen, toen zij nog minderjarig was, en dat zij al sinds 2015 in België verblijft. Ondertussen is zij naar eigen zeggen volledig verwesterd van de Iraakse samenleving en kan zij onmogelijk terugkeren naar Irak om in die samenleving te gaan wonen, zeker gezien zij geen familiaal netwerk heeft in Irak. Verzoekster hekelt dat het CGVS geen individuele beoordeling heeft gemaakt van haar vrees bij een terugkeer naar Irak. Verwerende partij baseert zich louter op voorgaande verzoeken om internationale bescherming, zonder rekening te houden met haar specifiek profiel als vrouw en het al dan niet behoren tot een sociale groep hierdoor, waardoor zij een groter risico loopt bij een terugkeer naar Irak. Nochtans heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat vrouwen in Irak behoren tot een sociale groep, die zijn grondslag vindt in artikel 1, A van de Conventie van Genève, aldus verzoekster, die in dit verband het arrest nr. 214 045 van 14 december 2018 aanhaalt. Verzoekster besluit uit het voorgaande: *“De situatie voor vrouwen in Irak is dermate gevaarlijk, zeker gezien verwerende partij geen concreet standpunt inneemt over het al dan niet overlijden van de vader, waardoor zij een kwetsbaar profiel heeft en zij zal behoren tot een sociale groep waardoor een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zich opdringt. Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.”*

In een tweede onderdeel – aangaande de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet – voert verzoekster aan dat het CGVS helemaal niet motiveert waarom haar het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Verzoekster betoogt *“De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt verzoekster slachtoffer te worden van ernstige schade in haar land van herkomst, in casu Irak?”*

Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij/zij in de toekomst naar toe kan of moet.

Verzoekster is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie hierboven) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoekster tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoekster betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders haar toevlucht zoekt.

Dat de verzoekende partij, omwille van het behoren tot een sociale groep, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Irak, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat- Generaal kan niet louter verwijzen in zijn bestreden beslissing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, zonder rekening te houden met het specifiek kwetsbaar profiel van de verzoekster.

Dit getuigt niet van een grondig en zorgvuldig onderzoek!” Verzoekster benadrukt nogmaals dat de specifieke situatie van vrouwen in Irak wel degelijk een element is waarmee verwerende partij rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit het recente rapport *“EASO Iraq Security situation Country of Origin Information Report October 2020”* dat er in Bagdad wel degelijk veel incidenten gebeuren waar vrouwen het slachtoffer van zijn. Ook de huidige wereldwijde Covid-19 crisis heeft bijgedragen tot een verslechtering van de positie van vrouwen, ook in de hoofdstad Bagdad. Verzoekster besluit dat het CGVS ook bij zijn beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming onvoldoende rekening houdt met haar kwetsbaar profiel als vrouw. Er gebeuren - ook in Bagdad - nog steeds veiligheidsincidenten waar vrouwen vaker het slachtoffer van worden, bovendien zijn er in de hoofdstad onvoldoende opvangplaatsen waar vrouwen terecht kunnen bij een vrees voor fysiek en psychisch geweld. Verzoekster herhaalt dat het CGVS zich niet louter kan verschuilen achter voorgaande beoordelingen en algemene objectieve informatie zonder rekening te houden met haar specifiek profiel als jonge, verwesterde vrouw, zonder enig familiaal netwerk in Irak.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van UNHCR van mei 2019, een uittreksel uit het rapport *“Country Guidance: Iraq. Common analysis and guidance note”* van EASO van januari 2021, arrest nr. 214 045 van de RvV van 14 december 2018, een uittreksel uit het rapport *“Iraq. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van oktober 2020 en het artikel *“Iraqi women struggle to escape abuse as domestic violence rises”* van Al Jazeera van 12 februari 2021.

2.3. Op 25 januari 2022 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan volgende rapporten en er de weblinken van weergeeft:

- *UNHCR International Protection Considerations with Regard to people Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019;
- *EASO Country Guidance Note: Iraq* van januari 2021;
- *EASO Country of origin Report Iraq: Security Situation* van oktober 2020;
- *COI Focus Irak- Veiligheidssituatie* van 24 november 2021.

2.4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoek(st)er om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker

om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder op 10 augustus 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, dat ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend. Haar moeder stelde voorop dat ze uit Irak was gevlucht omdat ze vreesde dat de familie van A., met wie verzoekster een seksuele relatie zou hebben gehad, hen zou willen ombrengen. Op 14 april 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweringen betreffende de moord door haar echtgenoot gepleegd op het voormalige vriendje van haar dochter A., dit gezien haar incoherente verklaringen, haar gebrekkige kennis en haar onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen. Bijgevolg kon logischerwijs ook geen enkel geloof worden gehecht aan haar beweerde vrees voor enige wraakactie uitgaande van de familie van A., noch aan haar vrees voor de familie van haar echtgenoot. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 199 854 van 19 februari 2018, waarin het volgende werd geoordeeld: “(...) 2.2.3.1. Waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt dat zij niet weet wat er precies is gebeurd toen haar dochter en haar buurjongen door haar echtgenoot werden betrappt, verwijst verzoekende partij naar de Iraakse cultuur en stelt zij dat dergelijke zaken niet besproken worden. Daarnaast betoogt zij dat de gebeurtenissen een grote impact hebben gehad op haar dochter, waardoor zij hierover niet in detail wou treden. Bovendien vluchtte haar dochter onmiddellijk weg nadat zij betrappt werden en was zij dan ook geen getuige van de moord. Evenmin waren er andere getuigen aanwezig en verzoekende partij stelt dat “onmogelijk van verzoekster verwacht (kan) worden dat zij zaken gaat verzinnen alsof zij erbij was”.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de Iraakse gewoontes om te verklaren waarom zij en haar dochter hierover niet gesproken hebben. Immers zou het omwille van deze verboden relatie van haar dochter zijn dat verzoekende partij de zeer ingrijpende beslissing heeft moeten nemen om, samen met haar dochter, haar land van herkomst te verlaten. In dergelijke context is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij niet meer stappen heeft ondernomen om één en ander te weten te komen. De Raad wijst erop dat nergens van verzoekende partij verwacht wordt dat zij “zaken gaat verzinnen alsof zij erbij was”, doch wel dat zij zich over deze feiten zou informeren bij haar dochter. Evenwel blijkt duidelijk dat verzoekende partij niets weet over die bewuste namiddag. Zo vroeg zij zich luidop af of haar echtgenoot hen had aangetroffen in bed of zo, om hierna dan weer te laten optekenen dat haar dochter had gezegd dat ze enkel in de living hadden gezeten en dat er verder niets was gebeurd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2017, vraag 111). Ook over hoe zij betrappt werden door haar man is verzoekende partij bijzonder vaag (“Ik denk dat hij hen heeft gezien in de kamer. Misschien waren ze bezig met iets, maar ik weet niet wat, anders was hij niet zo kwaad...” (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2017, vraag 114)). Dergelijke vage en incoherente verklaringen ondergraven op flagrante wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het weinig geloofwaardig acht dat verzoekende partij zomaar haar huis kon betreden zonder dat zij zich diende te identificeren, gelet op de aanwezigheid van de politie omwille van de moord die daar net had plaatsgevonden, bemerkt verzoekende partij dat de verbalisanten toen

nog niet op de hoogte waren van de beweegredenen van de moord en dat zij dan ook als volledige buitenstaander werd aanschouwd.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat het allesbehalve geloofwaardig is dat verzoekende partij gewoon haar huis mocht betreden terwijl er net een moord had plaatsgevonden. Ook dat zij niet ondervraagd zou zijn geweest is allesbehalve aannemelijk, nu de dader van de moord immers haar echtgenoot betrof en verzoekende partij derhalve bezwaarlijk als “volledige buitenstaander” kan worden beschouwd. Bovendien, indien men nog niet op de hoogte was van de beweegredenen van de moord, zoals verzoekende partij aangeeft, kan men des te meer verwachten dat men haar vragen zou stellen over haar echtgenoot teneinde hierover meer duidelijkheid te krijgen. Dergelijk geschetst verloop van de feiten is allesbehalve geloofwaardig.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij incoherente verklaringen aflegt over de algemene houding van haar echtgenoot, oppert verzoekende partij dat “(h)et gegeven dat verzoekster een normaal huwelijk had met haar man en hij afkomstig was uit een open familie, (...) niet (betekent) dat haar man alle tradities overboord gooide”. Het gegeven dat zijn dochter (seksuele) handelingen stelde en zo de familie ten schande bracht, was voor hem volstrekt onaanvaardbaar.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de buitensporige reactie van haar echtgenoot op de relatie van hun dochter met de buurjongen en de overeenkomst die nadien zou zijn gesloten tussen de stam van haar echtgenoot en de stam van de vermoorde buurjongen waarbij werd besloten om verzoekende partij en A. te zullen vermoorden, om F. gedwongen te laten huwen met één van de leden van de stam van de vermoorde buurjongen en om haar echtgenoot met rust te laten nadat hij een soort van afkooksom had betaald (fasal) geenszins verzoend kunnen worden met de verklaring van verzoekende partij dat haar echtgenoot een vreedzaam iemand was en dat hij afkomstig is van een erg open en liberale stam. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte is van wat er precies gebeurd zou zijn met haar echtgenoot nadat zij het land is ontvlucht, stelt verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij contact zou opnemen met de desbetreffende instanties/personen teneinde hierover meer informatie te verkrijgen nu “(d)it (...) geheel in(gaat) tegen de gegronde vrees van verzoekster om zich terug te begeven naar haar land van herkomst”. Voorts is zij weliswaar via haar zus reeds aan enkele documenten kunnen geraken, doch kan ook van haar zus niet verwacht worden dat zij haar leven zou riskeren om meer informatie te bekomen.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij contact zou opnemen met de overheidsinstanties van haar land van herkomst en/of dat zij zich naar haar land van herkomst zou begeven teneinde hierover meer informatie te bekomen. In de bestreden beslissing wordt louter vastgesteld dat verzoekende partij niet op de hoogte blijkt te zijn van wat er precies gebeurd zou zijn met haar echtgenoot nadat zij het land is ontvlucht, dit terwijl zij nochtans nog contact heeft met haar zus in Bagdad. Zij het tevens bemerkt dat evenmin van haar zus verwacht wordt dat zij haar leven zou riskeren om meer informatie te bekomen. Doch kon haar zus verzoekende partij reeds concrete informatie verschaffen over de moordzaak en heeft haar zus reeds verschillende kopieën van de gerechtelijke documenten bezorgd waardoor het dan ook niet geloofwaardig is dat haar zus haar dan helemaal niets zou hebben kunnen zeggen over wat er precies met haar echtgenoot is gebeurd en naar welke gevangenis hij eventueel is overgebracht.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat haar dochter niet werd gehoord, terwijl zij nochtans meerderjarig was op het moment van het gehoor van verzoekende partij en de raadsman van verzoekende partij tijdens het gehoor hierom verzocht heeft, bemerkt de Raad evenwel dat uit de vaststellingen in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas waardoor niet ingezien kan worden waarom de commissaris-generaal ook de dochter van verzoekende partij – die minderjarig was op het moment van de asielaanvraag van verzoekende partij en geen asielaanvraag in eigen naam heeft ingediend – had moeten horen.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij via haar zus verschillende documenten heeft bemachtigd waaruit blijkt dat haar echtgenoot officieel in beschuldiging werd gesteld voor moord doch dat deze documenten door verwerende partij “louter vermeld (worden) als voorgelegde documenten”, stelt de Raad evenwel vast dat deze documenten geenszins door verwerende partij “louter vermeld (worden) als voorgelegde documenten” maar dat daarentegen in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom deze documenten niet volstaan om de door haar voorgehouden asielmotieven aan te tonen. Meer bepaald wordt inzake de door verzoekende partij neergelegde documenten terecht het volgende vastgesteld: “De door u voorgelegde originele documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw twee dochters. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Verder legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten in verband met de moordzaak waarbij uw echtgenoot verdachte zou zijn en een kopie (op 15 februari 2017 maakte u een origineel exemplaar

over) in verband met de verstoting. In verband met deze door u voorgelegde kopies dient te worden opgemerkt dat kopies van documenten weinig bewijswaarde hebben. Dergelijke documenten kunnen enkel in overweging genomen worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt dat in Irak de bewijswaarde van documenten, ook originele, zeer relatief is gelet op het feit dat documentenfraude en wijdverspreide corruptie zeer erg ingeburgerd zijn (zie COI Focus Irak corruptie en documentenfraude). In verband met de gerechtelijke documenten dient nog opgemerkt te worden dat u geen idee heeft van wat er precies in deze documenten is geschreven. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u in zeer algemene termen dat het over uw problemen gaat. Wanneer u dan werd gevraagd of u kon zeggen wat er concreet in deze documenten was geschreven, verklaarde u niet te kunnen lezen. U voegde er wel aan toe dat uw dochters u de inhoud ervan hadden voorgelezen. Op het einde van het gehoor en nadat de verschillende gerechtelijke documenten waren vertaald door de aanwezige tolk, werd u opnieuw gevraagd wat de precieze inhoud was van deze door u voorgelegde documenten. U liet het volgende optekenen: 'het is van de politie: weet ik veel'. Er werd u nu gevraagd of uw dochters deze documenten dan niet hebben voorgelezen zoals u bij aanvang van het gehoor nog had verklaard. U antwoordde hierop dat uw dochters niets van het Irakese recht kennen en ook dat ze intussen beter Nederlands dan Arabisch kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5-12 en vragen 141-144). Het feit dat u hoegenaamd de inhoud van deze door u voorgelegde kopies van gerechtelijke documenten niet kent, ondermijnt verder in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid." Verzoekende partij laat na deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat rekening gehouden moet worden met het gegeven dat zij een alleenstaande moeder is met twee dochters, bemerkt de Raad evenwel dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar echtgenoot gepleegde moord. Gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen in dit verband, biedt verzoekende partij geen enkel zicht op haar werkelijke gezinssamenstelling. Bovendien, indien zij inderdaad een alleenstaande moeder is met twee dochters, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet in concreto aantoonde hoe dit gegeven op zich in haar hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. (...)” De moeder van verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 9 mei 2018 diende de moeder van verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Zij liet optekenen dat de vader van verzoekster was opgepakt, nadien op borgtocht zou zijn vrijgelaten, maar dat hij op 13 augustus 2017 zou zijn vermoord door onbekenden. Haar moeder haalde aan nog steeds de stam van A. te vrezen, maar ook de stam van haar echtgenoot - verzoeksters vader - omdat zij zonder toestemming naar het buitenland zijn gereisd. Dit verzoek om internationale bescherming werd op 14 maart 2019 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat de moeder van verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt daar (1) het louter herhalen van haar voorgaande verklaringen geenszins volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas om te vormen (2) haar verklaring dat haar echtgenoot ondertussen gedood werd een loutere bewering betreft die zij op geen enkele manier wist te staven, de waarachtigheid van dit gegeven bovendien in vraag kan worden gesteld gezien het feit dat zij hiervan voorheen nooit enige melding heeft gemaakt, zij ook niet in staat was de overlijdensakte van haar echtgenoot voor te leggen en ook al zou het vaststaan dat haar echtgenoot ondertussen om het leven kwam, *quod non*, hieruit dan nog geenszins kan worden afgeleid dat haar echtgenoot in mei 2015 A. doodde en zij en haar dochters omwille hiervan actueel gevaar lopen in Irak en (3) er in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij naliet het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het

willekeurig geweld te Bagdad. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 228 493 van 6 november 2019.

Verzoeksters zus F. diende op 9 mei 2018 eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Zij vreesde als compensatie uitgehuwelijkt te worden aan een lid van de stam van A. Op 14 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (1) zij bij haar verzoek om internationale bescherming de familienaam M. gebruikte, terwijl die naam nergens op de officiële identiteitsdocumenten wordt vermeld en omwille van de onduidelijkheid van de familienaam, eveneens twijfels rijzen bij de vooropgestelde gezinssamenstelling, (2) ernstige twijfels rijzen bij haar verklaring dat zij vanaf haar geboorte tot 2015 in Bagdad in Sadr City zou hebben gewoond, (3) zij haar verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van het tweede en derde verzoek van haar moeder, het door haar en haar moeder aangehaalde vluchtrelaas reeds door het CGVS alsook de RvV niet werd weerhouden, haar verklaringen in verband met dit vluchtrelaas eveneens behept zijn met onaannemelijkheden en omissies en zij bovendien vage verklaringen aflegt over de wijze waarop zij had vernomen dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan een lid van de stam A., en zij dan ook op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij zou worden uitgehuwelijkt, (4) het gegeven dat men zich dient te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen vervolging of ernstige schade uitmaakt, (5) er in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij naliel het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en (6) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 232 291 van 6 februari 2020.

Verzoekster diende op 30 april 2018 in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij beriep zich op dezelfde feiten als haar moeder en vreesde in het bijzonder dat zij zou worden vermoord door de stam van haar vader teneinde hun eer te zuiveren alsook door de stam van haar geliefde A. De commissaris-generaal nam op 14 maart 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (1) zij niet haar officiële familienaam heeft weergegeven in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en, omwille van de onduidelijkheid van de familienaam, eveneens twijfels rijzen bij de vooropgestelde gezinssamenstelling, (2) ernstige twijfels rijzen bij haar verklaringen haar jeugd in Bagdad te hebben doorgebracht, (3) zij haar verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van het tweede en derde verzoek van haar moeder, het door haar en haar moeder aangehaalde vluchtrelaas reeds door het CGVS alsook de RvV niet werd weerhouden, haar verklaringen in verband met dit vluchtrelaas eveneens behept zijn met onaannemelijkheden en omissies, wat andermaal aantoonst dat aan de door haar ingeroepen vrees geen geloof kan worden gehecht, en dan ook niet kan worden aangenomen dat zij daadwerkelijk het risico loopt om in Irak het slachtoffer te worden van eerwraak, zij het door de familie van haar vader, zij het door de familie van A., (4) er in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij naliel het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en (5) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 232 290 van 6 februari 2020, waarin het volgende werd geoordeeld: "(...) 2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vreest gedood te worden door de stam van A., waarmee zij een relatie had (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS, 12 september 2018, vraag 4). Verzoekster verklaarde dat zij betrapst werd door haar vader nadat zij betrekkingen had gehad met A. (Ibid., vraag 5). Verzoeksters vader zou A. omgebracht hebben en zou daarna door de politie zijn aangehouden (Ibid.).

2.5.6. De Raad stipt aan dat verzoekster in haar middel niets inbrengt tegen de vaststelling dat de ongeloofwaardigheid van haar relaas reeds vaststond omdat zij zich in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming baseert op feiten die reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming die door haar moeder werden ingediend. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat geen enkel geloof werd gehecht aan de

beweringen van verzoeksters moeder betreffende de moord die hier echtgenoot (verzoeksters vader) zou hebben gepleegd op A. en evenmin aan de vrees voor wraakacties vanwege de familie van A. De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeksters moeder werden een eerste maal bevestigd in 's Raads arrest van 19 februari 2018 (RvV 19 februari 2018, nr. 199 854) en vervolgens in het arrest van 6 november 2019 (RvV 6 november 2019, nr. 228 493). De Raad zou het gezag van gewijsde van voormelde uitspraken schenden indien de verklaringen van verzoekster (zie punt 2.5.5.) thans plots geloofwaardig zouden worden bevonden. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster legde behoudens een afbeelding van het verstotingsdocument, dat reeds in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van haar moeder werd neergelegd, geen enkel stuk neer dat betrekking heeft op de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.5.7. Met betrekking tot verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt in de beslissing gewezen op een probleem met betrekking tot haar persoonsgegevens. Op het ogenblik van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming was verzoekster niet in het bezit van enig identiteitsdocument en verklaarde zij 'M. A. K.' te heten (AD, stuk 18, bijlage 26). Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleek echter dat op het door haar neergelegde nationaliteitsbewijs, op haar identiteitskaart en op haar paspoort telkens de naam 'Z. A. K. K.' vermeld is (AD, stuk 13, Documenten, Nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, paspoort) en dat deze documenten geen enkele verwijzing naar de familienaam 'M.' bevatten. Door in haar middel te benadrukken dat haar familienaam wel degelijk 'M.' is, tast verzoekster de bewijswaarde van het neergelegde verstotingsdocument (AD, stuk 13, Documenten, verstotingsdocument vertaling), dat door de raadsman van verzoekster een 'kernbewijsstuk' wordt genoemd, verder aan aangezien hierin nergens melding wordt gemaakt van de naam 'M.'.

Bovendien acht de commissaris-generaal het merkwaardig dat verzoekster steeds spreekt van de Saddam-wijk, terwijl zij niet blijkt te weten dat deze wijk sedert 2003, toen zij 5 jaar oud was, bekend staat als Sadr City (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 4 december 2018, p. 4, p. 11).

2.5.8. In haar middel stelt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar beperkte scholing. Verzoekster verklaarde slechts gedurende een zestal maanden school te hebben gelopen in al Zafarniya, maar zou daarna gedurende ongeveer 2 jaar privéonderwijs genoten hebben waardoor zij wel degelijk kon lezen en schrijven (AD stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 4 december 2018, p. 5). Zij kan haar beperkte schoolloopbaan of de traumatische ervaringen in Irak en gedurende het traject naar België niet inroepen ter rechtvaardiging van haar totale onwetendheid over de benaming van de wijk waar zij haar jeugd zou hebben doorgebracht. Haar beperkte scholing is in elk geval niet bij machte haar onwetendheid te verklaren over het ogenblik waarop de stammenbeslissing werd getroffen en het moment waarop zij daarvan op de hoogte werd gebracht (Ibid., p. 16). Verzoekster gaf immers zelf toe dat zij het document niet gelezen had (Ibid.). Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept zou zijn met een motiveringsgebrek.

2.5.9. Verzoekster houdt in haar middel een uiteenzetting over het geweld tegen vrouwen in Irak. Het gegeven dat het gendergerelateerd geweld in Irak een belangrijk maatschappelijk vraagstuk is, wordt nergens betwist. Dit ontslaat verzoekster evenwel niet van haar verantwoordelijkheid om een geloofwaardig asielrelaas naar voor te brengen, waar zij kennelijk niet in geslaagd is. Het betoog van verzoekster over het geweld tegen vrouwen kan niet op haar persoonlijke situatie betrokken worden.

2.5.10. Op de USB-stick die verzoekster ter terechtzitting neerlegt staan 2 video-opnames waarop een (hetzelfde) Samsung-scherm te zien is waarop telkens een filmpje wordt afgespeeld en waarbij op dit scherm "2019-05-03" als datum wordt vermeld. Op de ene opname kan een straattafereel worden waargenomen en op de andere een binnenhuistafereel. Niets laat evenwel toe verzoeksters bewering bij te treden dat op deze beelden te zien zou zijn hoe overheidsagenten binnenvallen in het huis van haar tante. De bewijswaarde van deze beelden is nihil omdat niets toelaat deze beelden te verbinden aan de persoon of het relaas van verzoekster en deze bijzonder eenvoudig te manipuleren zijn. Deze video-opnames zijn in elk geval niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. (...)"

Verzoekster heeft op 29 april 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoekster gaf aan dat zij met stammenproblemen kampt, dat zij en haar moeder werden afgewezen maar zij alle stukken hebben neergelegd die zij konden voorleggen in het kader van hun asielverzoek, dat zij omwille van hun situatie kampt met psychische problemen, dat zij al vijf jaar in België woont, niet naar school kan, niet kan werken en steeds op zoek moet naar een slaapplek. Zij voegde hieraan toe dat zij na het laatste gehoor op het CGVS via haar tante een video had ontvangen die zij heeft neergelegd 'in de rechtbank', maar daar zou men geen rekening hebben gehouden met de beelden. Zij verklaarde niet terug te kunnen naar Irak waar zij zowel haar eigen stam als deze van haar geliefde heeft te vrezen. Haar vader is vermoord, haar moeder tracht hier de eindjes aan elkaar te knopen en verder heeft zij niemand meer en kan zij ook nergens heen. Op 7 december 2020 werd haar tweede verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In deze beslissing werd met betrekking tot haar asielmotieven gemotiveerd dat (1) zowel het CGVS als de RvV reeds hebben vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de door haar naar voor gebrachte persoonsgegevens en familiesamenstelling, dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij haar hele jeugd steeds in Bagdad zou hebben doorgebracht en dat ook haar vluchtrelaas op zich, namelijk de betrapping door haar vader en de hierop volgende problemen met zowel haar eigen stam als de stam van haar vriend A., alsook de dood van haar vader, op basis van ernstige omissies en incoherenties evenzeer ongeloofwaardig werd bevonden, (2) de bewijswaarde van de twee videofragmenten waarnaar zij verwijst door de RvV reeds als *nihil* werden beoordeeld omdat niets toeliet deze beelden te verbinden aan haar persoon of haar relaas, (3) het louter blijven herhalen van haar initieel vluchtrelaas dat totaal ongeloofwaardig werd bevonden, allerminst kan leiden tot een andersluidende beoordeling van haar voorgehouden vluchtverhaal en zij geen enkel nieuw element, noch document aanbracht en stelt alles reeds te hebben neergelegd in het kader van haar eerste asielverzoek en (4) het feit dat zij heden psychische problemen zou hebben omdat zij hier al vijf jaar zonder vooruitzichten leeft, niet naar school kan, nauwelijks werk of onderdak kan vinden, elementen zijn die niets van doen hebben met de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag, haar eerste verzoek overigens door de Belgische asielinstanties werd afgewezen en het feit dat zij geen gevolg gaf/geeft aan deze beslissing en arrest en integendeel ervoor opteert in België te blijven in voor haar laakbare omstandigheden, een persoonlijke beslissing is die de asielinstanties niet kan worden aangewreven en zij bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt dat haar mentale problemen zou kunnen staven. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De moeder van verzoekster verzocht op 6 mei 2020 een vierde keer om internationale bescherming. Op 6 juli 2020 werd haar vierde verzoek door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard omdat zij ook nu geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt vermits (1) het louter opwerpen dat zij actueel niet naar Irak terug kan omwille van wat zij voordien meemaakte geenszins volstaat om de eerdere appreciaties van haar verzoeken om te vormen, (2) zij met haar verklaring dat zij via haar zus vernam dat de politie/milities naar haar en haar dochter kwamen zoeken in Bagdad en dat zij deze milities vreest ingeval van terugkeer niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, haar zus, van wie zij dit nieuws zou vernomen hebben, bovendien bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd, zij nalaat te verduidelijken naar welke dochter ze zouden zijn komen vragen, zij ook niet preciseert welke militie(s) naar haar zijn komen zoeken dan wel wat de reden hiervoor zou zijn geweest, zij evenmin precies aantoonst wat zij meent te moeten vrezen van de milities in geval van terugkeer, de waarachtigheid van het gegeven dat milities naar haar op zoek zouden zijn in Irak bovendien in vraag kan worden gesteld gelet op het feit dat zij hiervan voordien nooit enige melding heeft gemaakt, de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij door de milities wordt gezocht voorts bijkomend onderuit wordt gehaald gelet op het feit dat zij nog ruim 6 maanden wachtte alvorens een vierde verzoek in te dienen en niet uit het administratief dossier blijkt dat zij een video zou hebben voorgelegd, (3) zij nog aanhaalt hoe te zijn van de hele situatie en dat haar dochters hier een leven hebben opgebouwd, doch de commissaris-generaal reeds meermaals oordeelde en motiveerde dat er geen elementen voorhanden zijn om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, het feit dat zij desondanks elke keer besloot in België te blijven, dit in moeilijke omstandigheden, en haar dochters hierbij de kans biedend hier een leven uit te bouwen, aldus haar eigen keuze betreft en haar verwijzing naar haar levensomstandigheden hier aldus evenmin een ander licht kan werpen op de appreciatie van haar situatie in Irak, (4) zij nog in het algemeen opmerkt dat er geen vrijheid is in Irak, doch zij het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen en (5) er in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij naliet het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 252 344 van 8 april 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit de verklaringen (van de verzoekende partij én haar familieleden) die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.9. In het kader van haar huidig, derde verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoekster in haar vluchtrelaas en asielmotieven. Zij verwijst opnieuw naar de motieven die zij reeds aanhaalde in het kader van haar twee voorgaande verzoeken en voegt eraan toe thans geen nieuwe elementen te hebben. Zij stelt dat zij niet terug kan naar Irak omdat zij het leven in Europa beter vindt. Zij heeft hier nu echter geen woonst en wil graag naar een opvangcentrum om een slaapplek te hebben. Zij merkt nog op dat zij reeds voor de derde keer om internationale bescherming verzoekt en graag wil weten waarom haar verzoeken telkens worden afgewezen. Tot slot wijst verzoekster erop dat zij niemand meer heeft in Irak en dat zij vreest er te zullen worden vermoord. Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar verzoek.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoekster in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals zij in het kader van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongelooftwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“In het kader van uw huidig verzoek verwijst u opnieuw naar dezelfde feiten als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw twee voorgaande verzoeken. Echter, reeds in het kader van uw eerste verzoek werd duidelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven. Deze weigeringsbeslissing en de erin aangehaalde motieven, werden vervolgens bevestigd door de RvV waardoor deze aldus kracht van gewijsde geniet. Uw daaropvolgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard daar u niet verder kwam dan het volharden in en voortbouwen op de, reeds ongelooftwaardig bevonden, elementen die u in het kader van uw eerste verzoek naar voor had gebracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Dat u zich thans weerom beperkt tot het louter verwijzen naar de eerder door u aangehaalde motieven en zonder meer opnieuw stelt dat u niemand meer heeft in Irak én zal worden vermoord ingeval van een terugkeer, kan logischerwijs niet volstaan om de eerdere appreciaties alsnog in een ander licht te plaatsen.”*

De commissaris-generaal voegt hier in de bestreden beslissing pertinent aan toe: *“U brengt voor het overige geen andere elementen aan en stelt bovendien ook zelf uitdrukkelijk geen bijkomende elementen te hebben.*

Dat u het leven hier beter vindt, doch op heden geen woonst heeft en graag een opvangplaats wil zodat u een plaats heeft om ergens te slapen, kan worden begrepen doch dit alles betreft uw actuele situatie

in België en heeft aldus geen uitstaans met uw situatie ingeval van een terugkeer naar Irak. Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat doorheen uw twee voorgaande procedures de Commissaris-generaal telkens duidelijk en afdoende heeft weergegeven om welke redenen u geen internationale beschermingsstatus kon worden toegekend. Bovendien werd er ook uitdrukkelijk aangegeven én gemotiveerd dat u naar Irak kon terugkeren. Dat u desondanks besloot in België te blijven, en dit in moeilijke levensomstandigheden, betreft dan ook louter uw eigen keuze. Tot slot, zoals reeds aangegeven motiveerde de Commissaris-generaal telkenmale duidelijk en afdoende op grond waarvan hij tot de conclusie kwam dat u niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Hiermee rekening houdende, snijdt uw opmerking dat u graag wil weten waarom uw voorgaande verzoeken telkens werden afgewezen dan ook geen hout.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Immers, in zoverre verzoekster stelt dat *“verwerende partij motiveert dat ‘zelfs al zou de vader overleden zijn’, dit nog niet haar problemen in Irak zou staven”*, kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat. Waar verzoekster voorts meent dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier concreet blijkt dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan het feit dat haar vader intussen overleden is, gaat zij eraan voorbij dat reeds in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, alsook naar aanleiding van het derde verzoek om internationale bescherming ingediend door haar moeder werd geoordeeld door het CGVS en bevestigd door deze Raad dat de dood van de persoon waarvan verzoekster beweert dat hij haar vader is, niet aannemelijk werd gemaakt. In de mate verzoekster in voorliggend verzoekschrift aldus de beoordeling van deze eerdere verzoeken om internationale bescherming lijkt te bekritisieren, worden deze opmerkingen niet in aanmerking genomen. Gelet op de eerder gedane vaststellingen met betrekking tot de beweerdde dood van verzoeksters vader, gezien de ernstige twijfels die reeds naar aanleiding van haar eerste verzoek zijn gerezen omtrent de door haar naar voor gebrachte persoonsgegevens en familiesamenstelling en mede in acht genomen het feit dat zowel de commissaris-generaal als deze Raad in het kader van de verzoeken om internationale bescherming ingediend door verzoeksters moeder en zus hebben geoordeeld dat zij geen nood aan internationale bescherming hebben aangetoond en dat zij kunnen terugkeren naar Irak, overtuigt verzoekster geenszins waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat zij geen enkel familiaal netwerk heeft in Irak, en al zeker geen mannelijke familieleden, en dat zij in geval van terugkeer naar Irak dus beschouwd zou worden als een alleenstaande vrouw. Aangezien verzoekster haar specifiek kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw in Irak aldus op geen enkele manier aannemelijk maakt, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal hiernaar nog verder onderzoek zou hoeven te voeren. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Het voorgaande indachtig, kan verzoekster evenmin volstaan met een verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie van en het geweld tegen (alleenstaande) vrouwen in Irak om de door haar voorgehouden vrees te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. De Raad merkt hierbij nog op dat reeds in voormeld arrest nr. 232 290 van 6 februari 2020 werd geoordeeld: *“Verzoekster houdt in haar middel een uiteenzetting over het geweld tegen vrouwen in Irak. Het gegeven dat het gendergerelateerd geweld in Irak een belangrijk maatschappelijk vraagstuk is, wordt nergens betwist. Dit ontslaat verzoekster evenwel niet van haar verantwoordelijkheid om een geloofwaardig asielrelaas naar voor te brengen, waar zij kennelijk niet in geslaagd is. Het betoog van verzoekster over het geweld tegen vrouwen kan niet op haar persoonlijke situatie betrokken worden.”* Ook in voorliggend verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het aanhalen van algemene informatie, zonder deze op haar individuele en persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij reeds sinds 2015 in België verblijft en dat zij volledig verwesterd is, kan de Raad slechts vaststellen dat zij met deze stelling op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat haar verblijf in België sinds 2015 van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze.

Verzoekster maakt evenmin aan de hand van concrete elementen aannemelijk dat zij ingevolge een louter verblijf in Europa dreigt te worden geviséerd of vervolgd in Irak. De Raad wijst er te dezen nog op dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoek(st)er aannemelijk maakt dat zijn/haar westerse gedragingen en uiterlijk, die verzoekster overigens niet toelicht, een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoek(st)er om zijn/haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoeksters verklaringen of de uiteenzetting in het verzoekschrift kan blijken dat dit *in casu* het geval is.

Waar verzoekster tot slot stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat vrouwen in Irak behoren tot een sociale groep en zij citeert uit arrest nr. 214 045 van 18 december 2018, benadrukt de Raad vooreerst dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis, op eigen merites en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er en de specifieke gegevens van het dossier. Er kan overigens bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Immers, het arrest dat zij aanhaalt, betreft een alleenstaande Iraakse vrouw die niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar ouderlijk gezin of ruimere familie of een ander sociaal netwerk, hetgeen verzoekster zoals hoger reeds gesteld op geen enkele manier aannemelijk maakt. In het arrest wordt voorts het volgende vastgesteld: *“Uit wat hierboven is besproken, blijkt genoegzaam dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, tweemaal gescheiden met twee kinderen van verschillende mannen en die aannemelijk maakt dat ze intieme buitenhuwelijkse relaties heeft gehad met twee mannen.*

Verzoekster heeft naar Iraakse sociale zeden en religieuze normen een non-conformistisch dan wel “immoreel” gedrag vertoond. Zij maakt aannemelijk dat haar reputatie hierdoor werd aangetast en dat haar gedrag in haar land van herkomst, Irak, onder de aandacht van haar familieleden werd gebracht.

Er kan niet worden uitgesloten dat verzoekster bij terugkeer wordt beschouwd als een vrouw die sociale zeden of religieuze normen heeft overtreden.

Daarnaast maakt zij aannemelijk dat ze niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar ouderlijk gezin, familie en schoonfamilie, noch een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, en bijgevolg erg kwetsbaar is.

Dit alles leidt de Raad ertoe te besluiten dat verzoekster, zowel omwille van haar positie als alleenstaande vrouw zonder familiale ondersteuning of sociaal netwerk als omwille van het overtreden van sociale zeden en religieuze normen, kan worden aanzien als behorend tot een sociale groep, dan wel dat haar, omwille van haar gedrag, een afwijkende geloofsovertuiging wordt toegeschreven of kan worden toegeschreven.

Gelet op de hierboven aangehaalde landeninformatie, acht de Raad het aannemelijk dat verzoekster, omwille van het behoren tot een sociale groep dan wel omwille van een vermeende afwijkende geloofsovertuiging, bij terugkeer in Irak een risico loopt op vervolging, met name om slachtoffer te worden van geweld of eerwraak en dat de Iraakse overheden niet bereid en niet in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij sociale zeden en religieuze normen heeft overtreden. In het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming werd bovendien uitdrukkelijk geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vrees voor enige wraakactie uitgaande van de familie van A., noch aan haar vrees voor de familie van haar – volgens haar ondertussen overleden – vader. Voorts werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekster op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat haar verblijf in België sinds 2015 van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. De redenering uit voornoemd arrest kan bijgevolg niet naar analogie worden toegepast op de situatie van verzoekster. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat in dit arrest, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, niet wordt geoordeeld dat *“vrouwen in Irak behoren tot een sociale groep”*, doch wel *in concreto* wordt vastgesteld dat de verzoekster *“zowel omwille van haar positie als alleenstaande vrouw zonder familiale ondersteuning of sociaal netwerk als omwille van het overtreden van sociale zeden en religieuze normen, kan worden aanzien als behorend tot een sociale groep”*. Hoe dan ook, het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er niet automatisch op dat de verzoek(st)er om internationale bescherming wordt vervolgd. De verzoek(st)er om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, waar verzoekster echter faalt. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

2.10. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en aan de aanvullende nota van 25 januari 2022 dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij/zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem/haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoek(st)er een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen en die nog niet werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst immers opnieuw op algemene wijze naar de situatie van en het gendergerelateerd geweld tegen vrouwen in Irak, wijst nogmaals op haar specifiek, kwetsbaar profiel als jonge, verwesterde vrouw zonder enig familiaal netwerk in Irak en herhaalt haar stelling dat zij, omwille van het behoren tot een sociale groep, ernstig vervolgd zal worden bij een terugkeer naar Irak, welke elementen hoger reeds werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoeksters verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.13. In zoverre verzoekster nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET